

остане тамъ нѣкъдѣ, защото земята го привлича къмъ себе си. Ето защо притегляването на земята не позволява на никой предметъ да се отдѣли отъ нея и за винаги да отлѣти въ синьото небе.

Това пѣкъ синьо небе, което гледаме надъ главитѣ си, може да се види отъ всѣко мѣсто на земното кълбо. Небето добива своята синезина отъ въздуха, който заобикаля земното кълбо. Тази въздушна обвивка около земята достига около 100 километра дебелина и се нарича *атмосфера*. Долу при самата земя въздухътъ е по-гъстъ, защото на него наблягатъ горнитѣ пластове. Колкото се отдалечава въздухътъ отъ земята, толкова по-вече става рѣдъкъ, до като най-послѣ съвършено се изгуби. По нататѣкъ нѣма вече въздухъ. Тамъ се намира праздно небесно пространство. Въ него сѣ разсѣяни звѣздитѣ и др. небесни свѣтила. Въ него се носятъ и много метеори или небесни камъне.

До като метеорътъ се носи въ празното безвъздушно пространство нищо не му прѣчи. Той лѣти съ бързина 44 к.м. въ секунда. Тогава той е тъменъ и студенъ.

Но щомъ метеорътъ навлѣзе въ атмосферата на земята, въздухътъ макаръ рѣдъкъ, почва да му прѣчи въ движението. Както е трудно да се размахва прѣчка въ водата, така е трудно на метеора да се движи въ атмосферата на земята. Когато лѣтящия метеоръ попадне отъ пустото пространство въ атмосферата на земята, той почва да пори въздуха съ страшна сила. Отъ силното триене съ въздуха частичкитѣ на метеора изпърво се стоплятъ, а послѣ свѣтнатъ като